

Otto B. (Boudewijn) de Kat (1907-1995) heeft voor Museum Henriette Polak een dubbele rol van betekenis: als kunstenaar, maar ook als betrokken lid van de beoordelingscommissie van de stichting Henriette Antoinette. Hij maakte deel uit van een groep bevriende kunstenaars, waaronder Joop Sjollema, Piet Esser, Han Wezelaar en Bertus Sondaar, die elkaar steunden toen er in de jaren zestig en zeventig nauwelijks aandacht was voor hun klassiek-moderne kunst in het officiële kunstcircuit. Uit ongenoegen hierover nam Henriette Polak samen met deze kunstenaars het initiatief tot oprichting van het museum. In 1975 schreef De Kat aan Jeanne Bieruma Oosting, die in Almen 'om de hoek' van het museum woonde: "Het lijkt me dat deze collectie op den duur aan betekenis zal winnen als veel wat zogenaamd nieuw is of actueel al weer verdwenen is en terzijde geschoven door weer ander 'nieuws' of 'moderns'."

Gedurende zijn gehele leven is Otto de Kat actief geweest op vele gebieden van de kunst: als kunstenaar, docent en hoogleraar aan de Rijksakademie, kunstrecensent, in het verenigingsleven en als organisator van tentoonstellingen.

In zijn kunst richtte Otto de Kat zich op zijn eigen intieme wereld: zijn dagelijkse omgeving, familie en vrienden: "Je moet schilderen wat je eigen leven is; mijn domein is klein, ik tracht erin door te dringen." Na een lange periode van zoeken vond hij rond 1960 zijn eigen persoonlijke stijl, die hij zelf omschreef als "abstraheren om te destilleren". Door het

Landschap met blauwe zon

vereenvoudigen van vormen, het weglaten van overbodige details en een sober kleurgebruik met stevige contrasten kwam hij tot een zo krachtig mogelijke compositie. Voortdurend zocht hij daarbij naar een balans tussen verstand en gevoel: "Als een schilderij goed is, moet het 'vanzelfsprekend' zijn. Kunst- recensente Mathilde Visser, met wie hij bevriend was, karakteriseerde hem treffend als "een schilder in merg en been".

Vanaf 1965 woonde en werkte Otto de Kat afwisselend in Amsterdam en in het dorp St. Hippolyte in de Franse Auvergne. Vele malen schilderde en tekende hij zijn boerderij, het dorp en de omgeving. In de collectie zijn hiervan verschillende voorbeelden te vinden. Een kwalitatief hoogtepunt vormt het kleine schilderij 'Landschap met blauwe zon (St. Hippolyte)' uit 1968, dat in 1972 door de stichting Henriette Antoinette werd aangekocht. Ook het monumentale 'Groot Interieur (Auvergne)', een stilleven uit 1971, vormt een hoogtepunt in zijn zoeken naar sobere, sterk vereenvoudigde composities in heldere contrasterende kleuren.

Groot interieur (Auvergne), olieverf op doek, 1971

Na een herseninfarct in 1977 verhuisde het echtpaar De Kat in 1979 naar het dichterbij huis gelegen Le Grand Pressigny. Begin jaren tachtig keerden ze voorgoed terug naar Nederland. Ondanks gezondheidsklachten en terugkerende depressies bleef De Kat op alle fronten actief. Zo vervulde hij van 1981 tot 1987 het voorzitterschap van de Hollandse Aquarellistenkring. Toen hij in 1981 de Jeanne Bieruma Oosting Prijs voor de schilderkunst

ontving, zag hij dat als een zeer bemoedigende stimulans. Omstreeks 1980 maakte De Kat schilderijen die door pers en vrienden tot de mooiste uit zijn oeuvre tot dan toe gerekend werden. Maar hij was nog lang niet uitgeschilderd. Zijn persoonlijke stijl, die hij rond 1960 had gevonden, bleef hij tot het laatste toe ontwikkelen en vernieuwen.